

Stikla kalna pārvarēšana.

Reiz tālā zemes nostūrī bijis Stikla kalns. Tauta runāja, ka kalna galā esot dārgumu lāde. Mazs zēns sapņoja, ka reiz viņš uzkāps Stikla. Gadi gāja, un zēns bija izaudzis, bet viņš vēl joprojām tikai sapņoja, ka uzkāps Stikla kalnā. Kādu dienu viņš nosprieda, ka sapnis ir jāpiepilda. Viņš devās uz stalli, paņēma izturīgāko, stiprāko zirgu un devās ceļā. Kalns bija slidens, tāpēc to pārvarēt viņam nebija viegli. Prāta daļa bija padevusies, bet sirds bija apņēmības pilna. Viņš kalna jāja piecas dienas un piecas nakts, līdz nonāca pie sava mērķa. Viņš ieraudzīja lādi, bet pirms to ņēma, nodomāja: “Ko gan es ar naudu darīšu?” Tad acumirkļi iešāvās prātā ideja- naudu izdalīt ciema trūcīgajiem ļaudīm! Tā nu viņš paņēma lādi un devās lejā. Atpakaļceļš arī nebija no vieglajiem, taču viņš nepadevās un noturējās. Nonācis kalna lejā, viņš sasauca cilvēkus un vispirms dalījās ar savu stāstu- piedzīvoto, pēc tam dalīja naudu un viesā cilvēkos cerību par daudzu lietu izdošanos.

Cilvēki jauneklim pateicās, kļuva saprotošāki un saliedētāki.

Mārtiņš Toms Veikšāns, 6.kl., Andreja Eglīša Ļaudonas vidusskola